

Beszámoló

A projektem célja az volt, hogy monodrámát csináljak az apává válásomról, ehhez segítségemre volt egy majd' 365 bejegyzésből álló napló, melyet a fiam születése után kezdtem el írni és az egy éves születésnapjáig tartó időszakot öleli fel. Első körben ezeket a szövegeket szerettem volna rendszerezni, majd meg- és átszerkeszteni úgy, hogy később ez adhassa az előadás gerincét. El akartam kerülni a „hozzáírást”, de ezt több helyen mégis meg kellett tennem, hogy cselekménydúsabb lehessen az történet. A magam számára kitűzött cél egy olyan előadás létrehozása, melynek valóban van művészi és színházi értéke is és nem marad meg egy keserédes történetmesélés szintjén. Már magával a szöveggel való foglalkozás is igazán hasznos és értékes volt számomra. Újra felidézhettem az apává válásom első periódusának majd' minden fontos pillanatát. A közös félelmeinket a párommal, az útkereséseinket, ráeszméléseinket, az összes sikerélményünket és kudarcunkat. Azt, ahogy társai voltunk egymásnak és azt is, amikor erre nem voltunk képesek. Eredetileg az volt ezzel az előadással a célom, hogy bátorítsak másokat a saját példáimon keresztül: fiúkat, férfiakat, leendő és már gyakorló apákat, arra, hogy merjenek beszélni az útkereséseikről, a félelmeikről, a bizonytalanságaikról. Hogy ráeszméljenek a kételyeikkel nincsenek egyedül. Azt szerettem volna, ha ez a projekt mások szórakoztatására és okulására szolgál. Sok olyan előadásról tudok, ezek közül van olyan is, melyben valamilyen formában én is részt vettem, melyek főként nőkről szólnak nőknek. Sokat láttam is közülük. És pont ezen előadások alkalmával éreztem először, hogy mintha kihagynának engem, mint társat, mint apát ezekből a történetekből. Olyan előadásról nincs tudomásom, mely' akár kizárólag férfi szemszögből bontana ki egy szülővé-válás-történetet. Ezért, bizonyos szempontból hiánypótló munkára vállalkozom. Egyedül színházat csinálni a lehetetlennel vetekszik, ezt magam is megtapasztaltam az elmúlt egy évben. Hiányzik a közös gondolkodás, hiányzik a „külső szem”, hiányzik a „másik nézőpont”. Számomra a színházcsinálás, még egy monodráma esetén sem egy magányos küldetés. Ez a munka lehetőséget ad arra is, hogy a fiam történetén keresztül a saját gyermekkoromat is megvizsgáljam. Kapcsolatomat a szüleimmel, a testvéreimmel a kis- és nagycsaládommal. A világgal, ahol sikeresen, olykor sikertelenül, de megtalálom a helyemet. A történeteinket tematikusan különítettem el és a fiam történetén keresztül szól az én, az apám és a nagyapám történeteiről is. A fiam útkeresését párhuzamba állítva az én és a mi útkereséseinkkel. Szem előtt tartva, hogy amit kaptam, azt tudom tovább adni. Illetve, hogy miként tudok akár rossz beidegződéseket kijavítani, de legalább finom

hangolni. Tehát a projektem szövegi szinten majdnem készen áll. Azt gondolom ez a nulladik fázis. A kiindulópont. A következő lépés egy olyan rendező és látványtervező lenne, esetleg egy dramaturg, - akik szemükkel és ízlésükkel segítenek formába önteni a gondolataimat, élményeimet, tapasztalataimat és - akik talán hasonló cipőben járnak, mint mi.